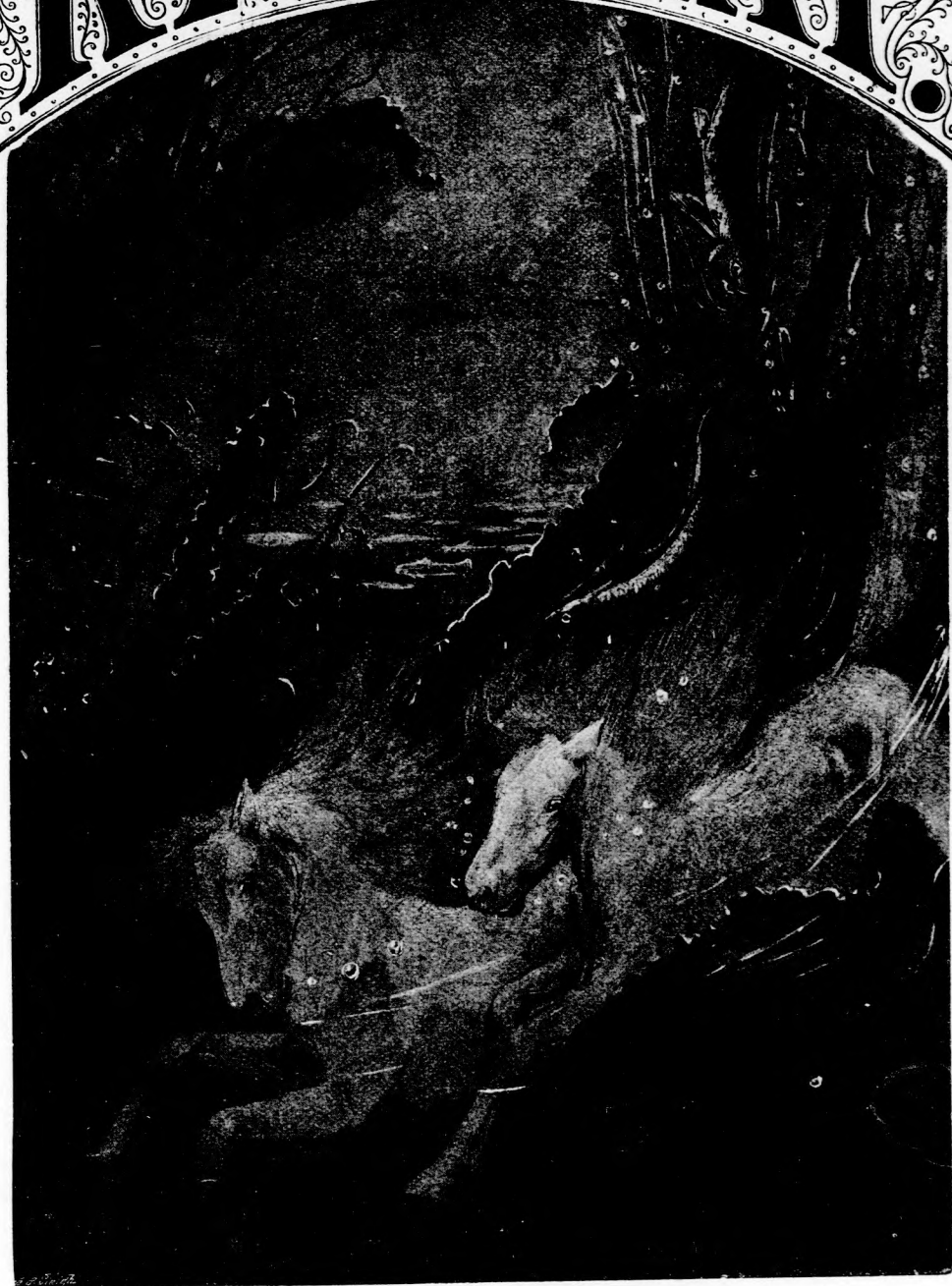

KIS HIRAP

... SZILAJ ROHAMMAL SZÁGULDOTTAK. (Lásd a 322. lapon.)

XLIX. köt. 20 szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895. november 17-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

SIKOS UTAK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

ERJEDELMES, nagy kastély volt az ezredes kastélya. Azokon a termeken és szobákon kívül, melyekben laktak, egész sor szoba volt még ott lakatlanul, de nem üresen. Egy részök vendégek számára volt berendezve, három nagy termet pedig régiség-tárnak lehetett volna nevezni. Sarolta gyakran megfordult itt, őt tehát nem lepte meg; de Irma és Böske, sőt Gyula is ugyancsak álmélkodva és érdeklődve néztek körül. Régi, értékes butorok álltak ott, a falakon esodálatos szerkezetű órák, rég mult századokból való fegyverek, képek és százféle családi emlék. Óriási szekrényekben drága kelméjű ruhák függtek, melyeket hajdan még az ezredes nagyanyja és dédanyja viselt. Aki először lépett ide be, úgy érezhette, mint ha hirtelen varázslat a mult század valamely regényes kastélyába röpítette volna át.

— Jaj de szép itt! szólt Böske tapsolva.

— Csakugyan, mintha régi lovagvárba kerültünk volna, bizonyítá Gyula.

Még Irma is elfelejtette azt a nagy ijedelmét, melyet titkon érzett azóta, hogy a bácsi az ezüst forintos eltűnését tudtokra adta. Ide-oda jártak és Sarolta alig győzte a sok magyarázgatást.

Gyula azonban, miután nagyjából megnézett mindent, mégis csak gondolt egyébre is. Irma és Böske a másik szobában bámultak valamit; Gyula tehát megkérdezte Saroltától, valjon rendbe hozta-e már a dolgát atyjával?

— Jaj, ne is említsd! felelé Sarolta elkedvetlenedve. Ma reggel akartam, de nem jutottam hozzá.

— Pedig kár halogatnod, Sárrikám. Most már harmadik napja. Hát ha észre veszik, hogy nincs a nyakadban az emlék? . . . de meg az a szegény Katicza is vár. És ha megunja a várást, még valami módon elárul és akkor csak még rosszabb lesz, hogy titkolóztál atyád előtt.

— Persze, persze, magam is belátom. De hogyan szóljak apácskával most, mikor amiatt az elveszett forintos miatt annyira haragszik?

— Ez bizony baj. Akkor végre is megteszem, amire már gondoltam . . .

Hogy mire gondolt, nem mondhatta el, mert Irma és Böske elő jöttek a másik szobából.

— Hát ezekben a nagy szekrényekben mi van? kérdé Böske.

— Mindenféle régi öltözék, felelé Sarolta. Ezekből válogathatunk, ha olyasmit játszunk, amihez jelmez szükséges. Gyula majd kinyitogatja a szekrényeket, mert némelyikben bizony nehezen fordul meg a kules, el van a zár rozsdásodva.

Gyula készséggel vállalkozott a nyitogatásra, Böske pedig ott sürgött-forgott mellette. Ezalatt Irma halkán oda szólt Saroltának:

— No, megint unszolt és untatott?

— Kicsoda? Mire?

— Soh'se tettesd magadat, mint ha nem értenéd. Láttam a másik szobából, hogy ez a fontoskodó Gyula milyen szörnyen bölcs képpel oktatgatott. Az igazat megvallva, nagyon önhitt, unalmas fiúnak találom s a te helyedben biz' én nem engedném, hogy mindig újra zaklasson.

— Már ugyan hogy zaklatna!

— Jól van no! De most nekem is van

titkom,

nagyon
Most
mert Gy
czoltak
esztendő
fejkötőt.

— V
Böske.

rendezü

Volt

lomtárba

feledkez

soha ne

kivált n

öltözött.

félét is

jelmezes

hogy ez

tak: iga

köknek

felé jár

sem mu

kedvét.

Legk

kép sen

de agg

tudta k

ezüst f

hogy Ir

volna k

és mik

tudta k

hinárba

hogy n

beszélt,

ványod

testvére

termész

a után n

titkom, még pedig olyan, hogy téged is nagyon érdekelhet . . .

Most meg ő nem mondhatta tovább, mert Gyula és Böske nagy diadallal hurczoltak elő a szekrényekből mindenféle száz esztendőszoknyát-rokolyát, kendőt, kalapot, fejkötőt.

— Válogassunk, kinek melyik illik, szolt Böske. Jaj, de nagyszerű maskara-játékot rendezünk!

Volt is aztán nagy felfordulás az ócska lomtárban. Pillanatra minden egyébről megfélekedtek s nevettek egymáson, amint a soha nem látott divatu ruhákba bujtak, kivált mikor még Gyula is kisasszonynak öltözött. (Lásd a képet a 312. lapon.) Százfelét is tervezgettek, hogy milyen álarezos, jelmezes mulatságot fognak rendezni. Csak hogy ezalatt, ámbátor mindnyájan kaczagtak: igazában, úgy a szive mélyén, egyiköknek sem volt jó kedve. Egészen másfelé járt az eszök; csak nem akarta egyik sem mutatni, hogy a többinek ne rontsa a kedvét.

Legkisebb baja volt Böskének, aki voltaképp semmiben sem érezte magát hibásnak, de aggodott Irma miatt. Semmikép sem tudta kiverni a fejéből, hogy a bácsi eltünt ezüst forintosza össze függ valamikép azzal, hogy Irma tegnap oly nagyon szeretett volna kölcsön kapni egy forintost. Hogyan és miképen függ össze? . . . azt persze nem tudta kitalálni, valamint azt sem, miféle hinárba mászott bele Irma; de jól látta, hogy mikor a bácsi a pénz eltűnéséről beszélt, akkor Irma eleinte nagyon elhalványodott. Böske pedig őszintén szerette a testvérét s nagyon féltette, hogy garázda természetével komoly bajba keveredik. Így aztán nem is tudott igazán szívből vigadni.

Gyula sem annyira magáért, mint inkább Saroltáért nyugtalanzkodott. Igazán megszerette kedves kis rokonát és tudta, milyen bajban van. Mivel pedig Sarolta őszinte bizalommal elmondott neki mindent, kötelességének tartotta, hogy segítsen rajta.

— Csak azt ne ígértem volna neki, hogy nem szólok! Azt hiszem, egészen jól el tudnám intézni a bácsival . . . ő egészen komolyan beszél velem, nem úgy, mint ezekkel a kis lányokkal. No, már hiába, ezt elhibáztam; más módról kell gondolkoznom.

És mialatt vigadni látszott, ezen törte a fejét. S úgy hitte, talált is jobb módot. Azt nem vette észre, hogy a sikos uton csuszik odább. Bezzeg érezte Sarolta, aki csak nagy nehezen tudott vidám képet mutatni, nem úgy, mint Irma, aki pedig titkon leginkább el volt telve aggodással és remegéssel.

A reggeli óta, az ezredes komoly szavai óta Irma egyébre sem tudott gondolni, csak arra a szerencsétlen forintosra. Gyulának nem is mert a szemébe nézni; Gyula bizonyosan sejt valamit, azt észre vette. Jaj, ha szólni talál . . . vagy ha más valami módon derül ki az igazság! Böskével sem akart négy szem közt maradni; bizonyos, hogy Böske is gyanakszik, kivált miután tegnap oly nagyon kérte tőle a forintosát. Török-szakad, de ki kell gázolnia ebből a hinárból. Mindig csak ezt forgatta a fejében s végre ki is eszelte, mily módon lehetséges.

— Csak valahol egy forintost kerithetnék, akkor mindjárt rendben lesz. Becsempésem a bácsi asztalára, az írások alá csuszatom s ott megtalálják; azt fogják hinni, hogy véletlenül csuszott oda. Saroltának

van pénze, maga mondta . . . tőle kell keritenem. Csak kilehetnék olyan időt, amikor egymagam lehetek vele!

Ez semmikép sem volt lehetséges, amig valamennyien együtt játszottak. De mikor dél felé szobájokba tértek, hogy rendbe

hozzák a hajukat, ruhájokat, Irma nagyon gyorsan elkészült; és mialatt Böske egészen kényelmesen csinosította magát, ő átsietett a szomszéd szobába Saroltához, véletlenül be is huzva maga után az ajtót, hogy Böske meg ne hallja a beszédöket.

. . . GYULA IS KISSASSZÖNYNAK ÖLTÖZÖTT. (Lásd a 311. lapon.)

— Még nem készültél el, Sárrikám? szólt látszólag közönyösen. Nos, legalább beszélgethetünk egy kicsit, amig elkészülsz. Ugy is mindig van valaki a nyakunkon, nem beszélgethetünk kedvünkre bizalmasan.

Sarolta eddig nem érezte ennek a hiját, de most eszébe jutott, miért mondja ezt Irma.

— Igaz a! Emlitted, hogy valami titkot tudsz, amely engem is érdekel. No's, mondd el.

— El
szépen a
jár az e

— Ó
hiszem,
fontos.
— K

— Elmondom, de aztán te is elmondod szépen a te titkodat, mert ugy is közel jár az enyémhez.

— Az én titkomat?
— No, csak ne szenteskedjél! Láttam én jól, mennyit sugdostok Gyulával...

... LÁTSZÓLAG RÉSZVÉTEL HALLGATTA. (Lásd a 315. lapon.)

— Ó, az más. Az komoly dolog. Azt hiszem, Irmuskám, a te titkod nem olyan fontos.

— Ki tudja? Mondom, közel jár a

tiédhez. Mert hát ha tudom, miről sugdos-
tatok Gyulával?

— Az nem lehet! pattant fel Sarolta
élénken.

— No, no, majd megválnak. De mielőtt valamit mondanék, meg kell ígérned, de szentül ám! — hogy soha, de soha senkinek el nem árulsz egy szót sem abból, amit most beszélünk.

— Az... az bajos... hát ha nem tarthatnám meg?

— Amint tetszik. Akkor hát nem szólok semmit.

Saroltának azonban már fölébredt a kíváncsisága.

— Jól van, hát szentül fogadom, hogy senkinek sem szólok.

— Így már jól van. Tudom, hogy megtartod, amit fogadtál. Hát találd ki, Sárrikám, kivel beszéltem én tegnap?

— Hogy tudhatnám én azt? Hát ha nem is ösmerem?

— Dehogynem. Tudod kivel beszéltem? A Bodor Katiczával.

Sarolta meghökkenve nézett Irmára, ez pedig folytatá:

— Korcsolyázás közben az erdőmenti partra tévedtem s ott egy rongyos, didergő leánykát találtam. Megsajnáltam az istenadtát és szóba álltam vele; kérdeztem, miért álldogál ott a hidegben. Azt felelte, hogy téged vár, hogy okvetetlen föl fogod keresni, mert megígérted, és hogy egy ezüst forintost viszel neki, azt meg köll kapnia, mert otthon már fölbiztatta az apját, aki valami szörnyeteg lehet, mert Katicza azt mondta, hogy ha a pénz nélkül tér haza, az apja holtra veri. Gondolom, meg is kapta tőled a pénzét?

Sarolta elsápadt, szemei könybe lábadtak.

— Dehogy kapta! Ó, annyira sajnálom... megígérttem neki.

— Megszegtéd az ígéretedet? No, már ez csunya dolog. Kivált olyan szegény éhező, didergő leánykával szemben. Már én nem tudnék ilyet tenni.

Sarolta, az ő igaz, jó szívével őszintén szégyenkezett s alig mert Irmának a szeme közé nézni.

— Hiába, tudom, mondá csüggedten; de nem tudok rajta segíteni. Ó, pedig annyit törtük rajta a fejünket!

— Te és Gyula, ugy-e? És a böles Gyula sem tud segíteni? No, én pedig, fogadom, hamar segítnék a bajon.

— Csak hogy nem tudsz még mindent! Ekkor bekiáltott Böske a másik szobából:

— Sarolta! Irma! Ebédelni hívnak!

— Menjünk, szólta Irma. Majd délután kilesünk egy kis időt, hogy félre vonulhassunk valahová, aztán tovább beszélünk. Meglásd, segíték én rajtad.

Sarolta hinni kezdte, hogy Irma igaz szeretetből beszél így. És bizni kezdett benne, hogy az ügyes, leleményes Irma csakugyan talál ki valamit. Alig várta tehát, hogy ismét össze bujhassanak tanácskozásra. De bizony már esteledett, mikor sikerült elosonniok.

— Menjünk oda, ahol délelőtt voltunk. Ha keresnek is, azt mondhatjuk, hogy ott felejtettünk valamit.

Itt csakugyan teljes bátorságban tanácskozhattak. Mélységes csönd uralkodott a kastély eme részében s persze nem vallottak magukra azzal, hogy gyertyát gyújtottak volna; szerencsére az ég kitisztult, a hold bevilágított az ablakon s így nem kellett sötétben tapogatózniok.

— Itt nagyon jó, mondá Irma. Ülünk ide az ablakhoz. És most lássuk, nem lehetne-e azon a te bajodon segíteni.

Sarolta
máskor
Irmának
rajta se

— Ó
találni!

— B
gyobb
séges, h

Sarolta
simult
Katiczá
és látsz
a képet
dent elh
szólt:

— T
a szegé
csunya
bizott b
mert f
kenyér
hagytad

— Ó
nagyon
közbe j
apácská
még ma
minél t

— D
tanácsot
szólnék

— H
— M

ugy-e, r
Katiczá
dott, m
érintkez
hogy a

Sarolta, a maga őszintesége szerint ítélve másról is, most már szentül hitte, hogy Irmának egyéb gondja sincs, mint hogy rajta segítsen.

— Ó, ha csakugyan ki tudnál valamit találni!

— Bizd csak rám! Kivergődtem én nagyobb bajból is. De legelőször is az szükséges, hogy mindent apróra tudjak.

Sarolta ezt természetesnek találta. Oda simult Irmához és elbeszélte egész kalandját Katiczával, mialatt Irma átölelve tartotta és látszólag nagy részvéttel hallgatta. (Lásd a képet a 313. lapon). Mikor Sarolta mindent elmondott, Irma igen komolyan így szólt:

— Tehát megszegted a szavadat azzal a szegény Katiczával szemben! Ez valóban csunya dolog. Pedig ő, szegény, annyira bizott benned. Most az apja félholtra veri, mert felbízta, hogy majd hoz pénzt kenyérre; de nem teheti, mert cserben hagyta.

— Ó, hiszen érzem én magam is, hogy nagyon rosszul van így. De mikor mindig közbe jön valami, hogy nem beszélhetek apácskámmal. Hanem most már megteszem, még ma megteszem! Igaza van Gyulának: minél tovább halasztom, annál rosszabb.

— Dehogy van igaza! Gyula igen rossz tanácsot adott. A te helyedben én nem szólnék atyámnak semmit.

— Hogyan? Miért?

— Mert csak rontanád a dolgot. Atyád, ugy-e, még csak annyit tud, hogy beszéltél Katiczával s már is nagyon megharagudott, megtiltotta, hogy bár mily módon érintkezzél vele? Hát ha még azt tudná, hogy a családi kis emlék ott van zálogul

Katiczánál! Tudod mit csinálna? Oda küldené az embereit a bíróval, erővel vissza vennék Katiczától a kis emlék-képet és nem csak jutalmat nem kapna, hanem alkalmasint börtönbe is csuknák.

— Jaj Istenem!

— Igen. És Katicza azt hihetné, hogy te fogtál így ki rajta, csak hogy ne kelljen az ígéretedet beváltanod.

— Ó! Hát mit csináljak?

— Majd segítetek én. Az a kérdés: van-e pénzed?

— Van bőven. Három ezüst forintom is van.

— No, akkor hát igen egyszerű a dolog. Velem az atyád nem beszélt erről, nem tiltott el tőle, hogy Katiczával beszéljek. Ide adod nekem a forintost, én pedig holnap mindjárt reggel elviszem Katiczának.

— Igen ám... de hát... szabad ez? Helyes-é? aggodalmaskodott Sarolta. Ezzel kijátszom apácska tilalmát...

— Ugyan ne légy olyan együgyű! Mondom, hogy én viszem... magamra vállalok mindent. No, most siessünk a szobádba, hogy mindjárt ide adhasd nekem a pénzt... később talán nem volna jó alkalmunk.

S szinte vonszolta maga után Saroltát. Nehány percczel később a csillogó ezüst forintost már Irmának a zsebében volt. Irma alig bírta elpalástolni örömét.

— Így ni, gondolá, most már rendbe jövök. Majd valamiképp becsempésem ezt a forintost a bácsi asztalára az írások alá, ott megtalálják s többé nem fogják a tolvajt kutatni. Az a haszontalan Katicza pedig várhat. Ha éppen találkozom vele, majd ráíjesztek az ezredes bácsival s akkor ide adja a Sarolta zálogát ingyen is.

Különben néhány fillérem még van, azt oda adom neki... még meg is köszöni.

És oly vigan, amilyenek még alig látták, tért Saroltával vissza a többiekhez, ki sem fogyott egész este a széles jó kedvéből.

(Folytatása következik.)

Találós mesék.

I.

Vadászni voltak a nagyapa, apa és mind-egyiköknek egy-egy fia. Löttek három nyulat s az osztozásnál mindenkinek egy-egy nyul jutott. Hogy lehetett az?

ELEFÁNT-MAMA ÉS FIAI.

NEM hallgatsz el? Ja-ja-jaj!
Mennyi baj!
Körmét derekamba ássa,
Nem köll neki tejbe-kása.
Csitt no, Gyurkó!...
Hej, a lurkó

II.

Nagy gyermekbál volt s eleinte még egyszer annyi lány volt ott, mint fiu. Az idő későre járván, a legkisebb öt fiut és a legkisebb öt leányt haza vitték s ekkor háromszor annyi leány maradt ott, mint fiu. Hányan voltak a leányok s hányan a fiuk a bál elején és a bál végén?

A megfejtők nérsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Aesopus“.

Tanulságos mesék. (A „Forgó bácsi könyvtára“ czimü sorozat egyik önálló érdekes kötete.)

Megneszelte, gyanítga'ta,
Hogy ma van a fürdés napja.
Jaj, hogy bög itt a nyakamon!...
De már abba nem hagyhatom.
Csitt no drágám, tulipántom,
Aranyos kis elefántom!
Nézd, bátyád, a Topogó,
Milyen ügyes kis bohó!

A dézsába maga ül,
Nézd: hogy nevet, hogy örül!

*Hogyan mulat a spongyával,
Szorongatja ormányával,
A bőrét megdörzsölgeti,
Nézd csak hogyan örül neki!
Ugy megfürdik mint a potyka,
Lubiczkolgat a habokba
S nem is ugy, hogy lássék, tessék —
Mert földolog az egészség!*

*Szót fogadni illik ám —
No gyere hát Gyurikám!
Így ni gyöngyöm! Lépj be szépen,
A dézsába, ékességem!
»Jaj mamusztám, a víz oly jó!«
No látod te kicsi golyhó?
A kefével megdörögöllek,
Ormányommal megöntözlek.*

*Vitéz gyerek vagy, gyémántom,
Aranyos kis elefántom!*

DERÜLT ÓRÁK.

— Második sorozat. —

(Képpel a 320. lapon.)

MÍóta a minapában az első sorozat játékot bemutattam, sok kis olvasóm adta hírül, hogy a »Kis Lap«-ból tanult játékokat megpróbálták és csakugyan derült órákat nyertek velök. De épp ezért újabb játékot kérnek. Ime tehát, ismét mondok kettőt.

A *kapu*. Ennek a játszásához minél többben vannak, annál jobb. Nyolcz-tiz már elég, de ha huszan vannak, annál mulatóságosabb. Legelőször is rendezőt választanak s ha a részvevők száma páros, akkor a rendező is beáll a sorba; míg ha a rendezőnek nem akad párja, akkor külön állva csak parancsolgat.

A játékosok párokká sorakoznak, akár sorshuzás utján, akár tetszés szerint és mindegyik pár számot kap, ilykép: »első kapu«, »második kapu«, stb. Mindegyik pár jól jegyezze meg, hányas számot kapott, nehogy játék közben megtévedjen. Mert hozzá tartozik a játékhoz, hogy nagyon gyorsan folyjon s pillanatnyi szünet, megállapodás se legyen.

Miután minden pár megkapta a maga számját, mindnyájan kezet fogva körbe állanak s vig dalra serkenve, jobbra vagy balra sétálnak, mignem a rendező azt vezényli pl:

— Allj! Harmadik kapu!

Mind megállanak s az a pár, mely a hármas számot kapta, magasra emeli össze fogott kezeit, a körben éppen szemközt álló pár pedig megindul a kör közepén és áthalad a kapu alatt, kézen fogva ugyanazon az uton maga után huzva a többieket.

A kapu alatt elhaladva, az elől járó pár elbocsátja egymás kezét s az egyik jobbra, a másik balra fordul és vissza tér előbbi helyére, ugy, hogy csakhamar ismét körben állanak. De még jóformán helyre sem állt a kör, már ismét vezényel a rendező, pl. — Ötödik kapu!

Ekkor az ötös számu pár emeli föl a kezét s a vele szemközt levő pár kezdi az átsétálást.

Ha a rendező szavára a felhívott »kapu« nem emelkedik fel rögtön, vagy ha másik pár is tévedésből kapunak emeli föl a kezeit, a rendező följegyzi és zálogot vesz tőlök, melyet majd ki kell váltaniok. S ha a játék szaporán halad, ugyancsak meggyül a zálog, mert a gyors járásban, körsétában elszórakozó játékosok közül sokan el fogják véteni a dolgukat.

Mikor már minden kapun átsétált a társaság, következik a hibásak büntetése: a zálogolás és a zálog kiváltása. Hogy ez miképen történik, bizonyosan tudjátok mindnyájan: a bünösnek valami kis tréfás feladatot köll végeznie, hogy a tőle zálogul elvett holmiját vissza kapja. A rendező leleményességétől függ, hogy mentül mulatóságosabb büntetést szabjon.

Mondok erre is példát. A rendező két magas támlájú, lehetőleg nagy karos széket háttal állit egymáshoz s kimondja, hogy a megzálogolt azt a két széket köteles átugrani, még pedig minden neki iramodás nélkül. A megzálogolt persze, kivált ha leány, huzódozik és azt mondja, hogy már ez lehetetlen.

— Persze, persze, mondja komolyan a rendező, mert nagyon nehéz kendő van a zsebedben. No, azt dobd le a földre, azután ugord át.

A m
érti, h
azt mo

— M
nyü. N

S a
ledobja

— H
dobb a
csak m

És a
jesíti a

A m
egy m
mese és

Egy
vett és

bizony
a kis r
czos jó

szonyá
szökött

még ő
Már
liheget

pillantó

— E
ranczos
velem.

De a
a mala

kedett.
szólt a

— E
nem ak

nem al
haza s

De
Pász
anyóka

A megzalogott persze még most is úgy érti, hogy a két széket kell átugrania és azt mondja, hogy nem lehet.

— Már hogy ne lehetne? Nagyon könnyű. Nézd!

S a rendező kiveszi zsebéből a kendőt, ledobja a földre és átlép rajta.

— Hiszen azt mondtam, hogy a kendőt dobd a földre, azután ugord át. Próbáld csak meg, nem szeged a nyakadat.

És a megzalogott nagy nevetés közt teljesíti a »lehetetlen« ugrást.

A *malaczká*. Ez a játék tulajdonképen egy mesének az előadása. Nagyon régi mese és bizonyosan sokan ismerik. Így szól:

Egy öreg anyóka a vásáron malaczt vett és pórázon vezette haza felé. Azaz bizony nem vezette, inkább vonszolta, mert a kis malacz nagyon akaratos és makranczos jószág volt, semmikép sem akart az asszonyával menni, hanem hol jobbra, hol balra szökött volna, rángatta a pórázt és sokszor még ő rántotta maga után az öreg anyókat.

Már egészen bele fáradt az anyóka, alig lihegett. Ekkor az ut szélén heverő kutyát pillantott meg.

— Kutyácskám, harapd meg ezt a makranczos malaczt, nem akar szépen jönni velem. Jaj, haza sem érek estére!

De a kutya álmos volt és nem mozdult, a malaczka pedig csak annál inkább hetvenkedett. Nem messze bot feküdt. Ehhez így szólt az anyóka:

— Botocskám, verd meg azt a kutyát, nem akarja megharapni a malaczkát, amely nem akar szépen haza jönni velem! Jaj, haza sem érek estére!

De a bot lusta volt, nem mozdult.

Pásztortűz égett közel. Ehhez fordult az anyóka:

— Tüzeckém, égesd el a botot, nem akarja megverni a kutyát, amely nem akarja megharapni a malaczkát, amely nem akar szépen jönni velem! Jaj, haza sem érek estére!

A tűz azonban csak sistergett s nem bántotta a botot. Közel hozzá forrás bugyogott s ehhez így szólt az anyóka:

— Vizeckém, oltsd ki azt a tüzet, nem akarja elégetni a botot, amely nem akarja megverni a kutyát, amely nem akarja megharapni a malaczkát, amely nem akar szépen jönni velem. Jaj, haza sem érek estére!

De a forrás csak zuhogott-susogott és nem oltotta ki a tüzet. Nem messze báránka legelészett.

— Báránkám, kérte az anyóka, idd ki azt a forrást, amely nem akarja kioltani a tüzet, amely nem akarja elégetni a botot, amely nem akarja megverni a kutyát, amely nem akarja megharapni a malaczkát, amely nem akar szépen jönni velem. Jaj, haza sem érek estére!

De a bárány sem hederít rá. Ekkor a farkassal találkozik az anyóka.

— Farkaskám, edd meg azt a bárányt, amely nem akarja kiinni a forrást, amely nem akarja kioltani a tüzet, amely nem akarja elégetni a botot, amely nem akarja megverni a kutyát, amely nem akarja megharapni a malaczkát, amely nem akar szépen jönni velem. Jaj, haza sem érek estére!

Bezzeg a farkas nem kérette magát kétszer, hanem izibe neki szaladt a báránynak, hogy megegye. Erre aztán megszeppent a bárány és sietett a forráshoz, hogy kiigya; de a forrás sem várta meg, futott a tüzhöz, hogy kioltsa, csak hogy a tűz meg most már a botnak rohant, hogy

elégesse; ám a bot sem volt rest, neki fogott, hogy a kutyát megverje, mire a kutya is ugyancsak felugrott és rárontott a malaczkára, hogy megharapja. Olyan általános lett a veszedelem, hogy az anyóka is megrémült és eleresztve a pórázt, haza futott. A malaczka pedig ijedezve sivalkodott:

— Jaj, asszonykám! Jaj, asszonykám, mi lesz belőlem!

— Siess haza ide hozzám, itt nem érhet semmi baj.

És most a malaczka már ugyancsak sietett, hogy eljusson az anyóka házába.

Ez a mese, ezt köll eljátszani. Egyik játékos, még pedig olyan, akinek jól pereg a nyelve, lesz az anyóka; egy másik, aki aztán sivalkodik, rőfög, ugrándoz és rugdalózik, a malaczka, akit az anyóka pórázon vonszol maga után. Mivel a malaczka

A KAPU. (Lásd a 318. lapon.)

szerepe a legnagyobb, tehát első ízben sorshuzással választják s a malaczkának arra kell iparkodni, hogy el ne üssék a szerepétől, viszont a többi játékos: a kutya, bot, tűz, víz, bárány, farkas, arra törekszenek, hogy a malaczka szerepét elkaparítsák.

A tágas szobában, melynek közepén ne legyen asztal, szék, az egyik fal mentén ül

a kutya, tűz, bárány, a másik oldalán a bot, víz és farkas. Az anyóka a szoba egyik végéről megindul a visitó és makrancoskodó malaczkával. A malaczka feladata, hogy az anyóka mentül nehezebben jusson előre. Azután, mint a mesében láttuk, eljutnak mégis a kutyához. Az anyóka kérésére a kutya morog és ugat, de nem mozdul; az anyóka a szemközti falnál levő

bothoz, vi
höz, vi
mind s
tűz sist
stb. Mi
résen k
nagyot
de ezt
han nel
bot a
Csak az
az any
gyorsan
lölt hel

Mig
többiek
laczka
lon ma
meg ak
a bot r
mar m
malacz
hivja h
anyóka
rül első
De ha
melyik
malacz
dig am
stb. les

Szab
termész
több a
nagyon
hatjátó

bothoz megy és így tovább ide-oda a tűzhöz, vízhez, bárányhoz, farkashoz. Ezek mind szerepük szerint adnak hangot: a tűz sistereg, a víz suhog, a bárány béget stb. Mikor a farkashoz kerül az anyóka, résen kell lenni e többinek; mert a farkas nagyot üvölt és neki ront a báránynak; de ezt látva a bárány, ez a víznek rohan neki, a víz a tűznek, ez a botnak, a bot a kutyának, a kutya a malaczkának. Csak az anyókat nem fenyegeti senki, de az anyóka ijedten elereszti a pórázt és gyorsan fut a szoba végére, ahol megjelölt helyen szék áll; ez az anyóka háza.

Míg az anyóka már rég otthon van, a többiek egymást kergetik s mivel a malaczká az anyóka házával szemközti oldalon maradt el asszonyától, a kutya pedig meg akarja harapni, tehát szintén oda siet, a bot meg a kutya után stb. tehát mihamar mindnyájan ott termenek. Ekkor a malaczká ijedten visít, az anyóka pedig hívja haza. Most aztán versenyt futnak az anyóka házához. Ha a malaczkának sikerül elsőnek oda érni, újra ő a malaczká. De ha a többi játékosok közül ért valamelyik elsőnek oda, akkor ez veszi át a malaczká szerepét, az eddigi malaczká pedig amannak a helyére lép, pl. bot, víz stb. lesz.

Szabadban, tágas udvaron ez a játék természetesen még mulatságosabb, mert több a tér a versenyfutásra. De ha épp nagyon csuf az idő, szobában is eljátszhatjátok.

A HAB-LOVAK ÉS A KAGYLÓ.

— Mese és példázat. —

(Képpel a czimlapon.)

— ELHALLGATTOK-E már valahára? Aludni sem lehet ettől a sok hiábavaló fecsegéstől!

— Ó, kérem, kérem! Amit én beszélek, az nem hiábavalóság, hanem csupa tiszta igazság. Nem is a magam gyönyörűségére beszélem el, hanem ez az öcsém uram kért meg.

— Ugy van, én kértem. És azért is csak beszélj tovább, ne törődjél ezzel az unalmas vén bácsival. Mint ha bizony rá nem érne aludni! Egyebet sem csinálunk ebben a mi szörnyen unalmas hazánkban.

— Már az igaz, hogy nem igen mulatságos. Ha legalább sétálhatnál!

— Persze! De mikor se lábam, se szárnyam, de még csak uszó-hártyám sincsen!

Mélyen, a nagy tó fenekén panaszkodott illetén-képen egy fiatal kagyló, nagy bossúságára a mellette heverő vén kagylónak, míg a vendégül ott járó rák büszkén és szánakozva nézett rájok.

— Már én nem maradnék itt, az bizonyos, mondá. Ide alig hat le a világosság, itt még a víz is alig mozdul, nem látni, nem hallani semmit.

— Így jó az minékünk, felelt a vén kagyló. Nem vagyunk mi más helyre valóok s örvendhetünk, hogy itt oly boldogan élhetünk.

— Én nem vagyok itt boldog! szolt a fiatal kagyló. Én látni szeretném azt a fényes napot, amelyről rák barátunk beszélt; látni szeretném a kék eget, a zöld mezőt, hallani a madarak dalát. Mily nagyszerű lehet az mind!

— Meghiszem, de amit el nem érhetek, azután nem kapaszkodom, kivált mikor nincs mivel. Különben rák barátunk is dicséri, dicséri, de azért itt őgyeleg a mi tájékunkon.

— Nincs különben; ide menekültem, mert azt én csöppet sem tagadom, hogy oda künn szép a világ, de nagyon veszedelmes. Amint ott mászkáltam a víz szélén, egy szörnyeteg óriás, akit embernek hívnak, megfogott s azt mondta: »No, rákocskám, téged még ma megfőzlek, megeszlek vacsorára.« Nekem biz ez nem igen tetszett; inkább szeretem, ha én vacsorálok, mint ha engem esznek meg vacsorára; nem is hagytam magam, hanem az ollómmal hirtelen úgy belesiptem a szörnyeteg ujjába, hogy ijedten eresztett el. Most hát kerülöm azt a tájéket.

— Lám, milyen jó nekünk, hogy nem is mehetünk oda, ahol ilyen veszedelem érhet, szólt a vén kagyló.

A rák odább sétált, a vén kagyló becsukta a házát és nagyot aludt; de a nyughatatlan fiatal kagyló nem követte a példát, hanem duzzogott és elégedetlenkedett tovább is.

Végre azonban abba hagyta a sopánkodást és így szólt:

— Azért mégis eljutok innen, ki, oda abba a szép világba!

— Ugyan ne fecsegj! mondta rá a vén kagyló. Már ugyan miképen juthatnál ki, mikor nem tudsz se járni, se röpülni, se pedig uszni?

— Ha ha ha! Vén bácsi, neked persze eszedbe nem jutna! De én már tudom. Ha majd egyszer megint erre felé járnak a hab-lovak, megkérem, hogy vigyenek föl. Bizonyosan meg is teszik.

Jó szerencse, hogy a vén kagyló már úgy is hanyatt feküdt, mert bizony menten hanyatt esett volna. Megreszketett, mint a kocsonya és szörnyűködve szólt:

— Mit beszélsz, te gyerek! Eszedbe ne jusson valahogy!

— De bizony megteszem. Nem akarok tovább itt élni! Ó, csak jönnének! Most nem félnék tőlük.

Mert máskor ugyancsak remegett és bezárkózott páncél-házába, mikor közeledtek.

Láttátok-e már a hablovakat a nagy tó vizén? Láthattátok, ha ott álltatok a parton, mikor vad zivatar dühöng s szélvész, zápor viharosan korbácsolja a hullámokat. Ti persze csak tajtékzó habot láttatok. De a tó lakosai látják, tudják, hogy azok a habok a tó tündérének a fehér táltosai, melyek ilyenkor vadul száguldoznak, hol magasan felszökkenve, hol mélyen le egészen a tó fenekéig kavarodva. Ijedten menekül előlük a tó minden lakosa.

Ezeket várta, sovárogozva várta a fiatal kagyló. És egy napon ismét háborogni kezdett a tó vize, keringett, kavargott, s a fiatal kagyló reménykedve szólt:

— Talán jönnek... ilyenkor szoktak jönni.

És nem sokára csakugyan jöttek. Szilaj rohammal száguldottak keresztül-kasul a vizen. (Lásd a képet a czimlapon.) S amint közel értek, a kagyló könyörögve szólt:

— Ó, vigyetek ki engem innen!

— Ki akarsz jutni? Nosza, rajta, hát ki veled!

Hátára kapta az egyik és tovább nyargalt vele, föl, le, szédítő futásban. Végre a part közelében így szólt:

— No, tetszett

künn a p

S egy homokos

A na feküdt o elmult a süített a nézhetet hogy ne

— De

Hiszen i hiszen n

Ez p vad-kacs

— Po

Jó sz s idején egy idei aztán o dig rém

— J

valami szek. Ó komat férte hoz pánczél

De c hiába r tek. Az tává la homok esett na

— J

fekszem van. És akkor mért is nyomor

— No, már eleget huczoltalak. Ha nem tetszett ott lenn a mélyben, hát boldogulj kiűnn a parton.

S egy nagy loocsantással kivetette a homokos partra.

A nagy zuhanástól jó ideig kábultan feküdt ott a kagyló. Mikor fölocsudott, már elmúlt a vihar, lecsöndesült a tó s forrón süttött a nap a homokra. Most már szét-nézhetett a kagyló a szép világban, csak-hogy nem telt benne kedve.

— De furcsa! Ugy éget! Jaj! Vizet! Hiszen itt meghalok a szárazon! Ó, de hiszen nem tudok mozdulni!

Ez pedig nagyobb baj volt, mert egy vad-kacsa megpillantotta s oda sietett.

— Pompás kövér falat. Mindjárt bekapom.

Jó szerencse, hogy a kagyló meghallotta s idején becsukta magát házába. A kacsa egy ideig döngette ugyan a csőrével, de aztán odább sétált. A szegény kagyló pedig rémüldözött:

— Jaj, mi lesz velem! Vagy megesz valami szörnyeteg, vagy éhen-szomjjan veszek. Ó, milyen jó volt ott lenn! Táplálékomat helyben kaptam, ellenség meg nem fért hozzám! Még jó, hogy ilyen kemény a pánczéloom, megvédelmez.

De csakhamar észre vette, hogy ezt is hiába reméli. Halászok jöttek s jártak-keltek. Az egyik rálépett és bizony palaesintává lapította volna; de szerencsére a puha homok engedett alatta, bele süppedt s nem esett nagyobb baja.

— Jaj de most! Most már keményen fekszem . . . ha most rám taposnak, végem van. És ha itt maradok, eltemet a homok, akkor is végem van. Ó, jó öreg bátyám, mért is nem hallgattam reád! Most itt nyomorultan köll elveszнем!

Meg is történt volna, ha az egyik halász kis fia rá nem talál. Fölvette, játszott vele s magával vitte a csónakba, mikor halászni mentek; de végre ráunt és bedobta a vízbe. Éppen oda esett vissza a vén kagyló mellé a tó fenekére.

— Jaj, csak hogy itt vagyok ismét! Dehogy vágyom többé idegen világba, hol élni, mozogni nincsen képességem! Amit az örök bölcs természet számomra kirendelt, azzal be is érem s nem ülök fel többé a hab-ló hátára!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 18-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Üstökös csillag.

Helyesen fejtették meg: Kövesdy Aranka, Dénes Zsófia, Abonyi István, Kövesi Rudi, Vadas Zoltán, Mérey Agosta, Patterson Margit és Orsolya. »Gizella« munkás-árvaház növendékeinek nevében Kovács Béla, ifj. Jákó János, Kísfaludy Ferencz, Farkas Géza, Vigh Győző, Vladár Matild és Endre, Glück Leon (azt írod, hogy többször olvastad így is: »üstököz.« Ilyen szó nincs. Hát ugyan hol olvastad? *F. b.*), Herzog Mariska, Lészaí Ilona, Hegyessy Gyula, Kiszely Ilonka (saját írásodat kívánom látni. *F. b.*), Farkas Mariska, Wamoscher Luiza, Csizsek Ilona, Linner Jolánka, Goldstein Jóska és Dezső, Szent-Ivány Carla, Przybilla Jenő, Saláth Ilonka és Mimi, Kapus Erzsé, Herczeg Albert, Ádámffy Ilona és Elek, Havas Margit, Szelke Hajnalka és Józsi, Nagy Mariska és Ella, Gombos Ernő, Vadas Gyula, Bakay Margit, ifj. Büttel Janesi (írj vonalozott papíroson, amíg nem tudsz egyenes sort vetni. *F. b.*), Busay Gizike és Irénke, Szilágyi Évike, Nagy Marilla, Sziklay Ilonka, Grünhut Lucy és Elza, Katrenyák Mariska, Engelmann Olga és Irén, Koller Pál, Scheiber Lilla, Taubner Margit, Löbl Paula és Irma, Rosenwald Rudolf, Gruber Henrik és Jenő, Angyal Irma, Herzfeld Paula és Elli, Moesz Ilonka, Clement Emma, Steinhübel Ödön, Nékám István, Piller Géza, Molnár Ferike, Bónis Berta, Forgách Beatrix, Glósz Irma, Laurovics János, Pfeifer Nina és György, Botka Andor és Lajos, Kuslik Etelka, Kreibik Sándor, Fáy Erzsé, Kalliwoda Jenő, Hecht Margit és Piroska, Stanesa Miczi, Emike és Gyula, Lányi Rózika, Straširibka Modesta, Veiszman Róza, Gál

Amália és Márta, Imrédy Kálmán és Károly, Bolyó Pálma és Károly, Físchl Izabella, Spitzer Flora, Várady Böske.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Angyal Irma, Zalánán*, kinek a jutalom-könyvet (*Virágcsokor*), gyűjtötte *Füssy Tamás*, emlékül jó gyermekeknek) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLIX. köt. 17-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Nékám István, Patterson Margit és Orsolya, Rosenwald Rudolf, Przybilla Jenő, Scheiber Lilla, Basch Bösike, Lenek Rikárd, Forgách Beatrix, Kuslik Etelka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szegheő Jani. A régiebb kötetek végett fordulj a kiadó-hivatalhoz és ne a szerkesztőhöz. — **Szilágyi Szilárdka.** Ha az »oxygen« helyett egyebet találhatnál? Ennek ismeretét még nem követhetem az én kis olvasóimtól. A következő rejtvényeket meg te neked köll a szükséges alakban bemutatnod, mint amire a »Kis Lap«-nak csaknem minden száma nyújt példát. A számtani feladatnak is csak a megoldását küldted be. Ezek jelentéktelen hiányok inkább mint hibák. Ha a kívánt alakban küldöd be, a 4-ik 5-ik számot örömes közlöm. Nevedet mindig teljesen irjad a soraid alá. A gyűjteménynek nincs határa, annyit gyűjts, amennyit bírsz. — **Pfeifer testv.** Csak azt felelhetem soraitokra, hogy szívesen vettem azokat. *Válaszolni* különben csak olyasvalamire lehet, amit *kérdeznek* az embertől. Ha majd valami érdemleges dologban fordultok hozzám, teljes készséggel fogok rá felelni. Köszöntlek. — **Herzfeld Paula.** A feladott mondat betűinek csoportosításai nincsenek kimerítve; hiányzik p. o. *Tata, év, tó, rév, vér, barát, tatár, vén, név* s még egy sereg. A bélyeg-árakról s a bélyeg-eladás és-vevés helyéről nem adhatok felvilágosítást. — **Gazda Benedek ur. Klínk Viola** gyűjtése nálunk nem fordul elő. — **Horthy Erzsé.** Ha valamely olvasó-társaddal levelezésbe szeretnél bocsátkozni: szükséges, hogy teljes lakcímedet közöld velem. — „**A koronák**“. A legnemesebb érzelmeket rajzolja a kis cikkkecske. De közlésre még nem alkalm s. Mert hiszen nem is képzelek gyermeket, aki másképp cselekedett volna, mint cselekedett Mariska. De azt hiszem, hogy attól, aki ezt a művecskét írta, idővel közölhető is telik. — **Ifj. Pankovitch Andor.** Régi tréfa az, kis öcsém. — **Herzfeld testv.** Többnyire olvasó társaid küldik be. — **Kalliwoda Jenő.** Ugy látszik, címet tévesztettél, mert olyan feladványokat, melyeknek megfejtését beküldöd, a »Kis Lap« nem közölt. Vagy ha igazán a *K. L.*-ot értetted, láthatod az illető számból, hogy az a két rejtvény még a nyáron, a június 30-ki számban jelent meg.

Mivel pedig a megfejtés beküldésének határideje 2 hét: beláthatod, hogy 18 hét után csak nem lehetek tekintettel a te küldeményedre. — **Hüvös László.** Nagyobb diáktól már fogasabbat is várok s megvárom azt is, hogy takarosabb (verses) formába szedje a fölvevett mondatot. Mert emígy, amint te jártál el, a világon minden szót, mondatot a legkényelmesebben lehet szétszedeztetni s megint össze róni. — **Basch Andor.** A bűvészzel kísérletet teszek, s ha valamelyest még tudom oldani én is, közölni fogom. Ragozni csak szót lehet, de szótagot nem. A »szí«-nek magyarban semmi értelme. Az agyaras M. bötüt (*magyar*) minden héten 40—50-en küldik be. — **Saláth Ilonka.** Annak a jeles magyar írónak a neve már megfordult a »Kis Lap«-ban. Levélkédben örömmel tellett. — **Straširibka Modesta.** A tüzeveszély, hasznos épületnek, asztagnak stbnek az odaégesse, mindenképen szomorú, mert szorgalmas kezek verejtékes munkáját látjuk kárba veszni. De látványnak tagadhatatlanul nagyon szép. — **Molnár Ferike.** Nagy örömet szerezteél a te kedves megemlékezéseddel. — **Nékám István.** Kellemes tudomásul veszem, hogy azon a házi hangversenyen te mint szavaló működteél. — **Lenek Rikárd.** Az első sehogysem futja ki. A másikra néve olvasd el, amit e rovatban másnak üzenek. — **Koller Elvira.** Hogy érted azt, hogy: »Jaj, csak enyém lehetne az a »Kis Lap«! Ugy érted, hogy ha a te nevedre járna? Hiszen ha a Pali öcsédé, akkor a tied is, legalább annyiban, hogy te is olvashatod. De hát mi az oka annak, hogy Pali hallgat? Csinos irásodat dicsérhetem. — **Káger Rikárd.** Olvastad a történetet s röviden elmondta. De közlésre biz' az így nem alkalmas. — **Katrenyák Mariska.** Már most nincs egyéb hátra mint hogy levelező lapon fordulj a kiadóhivatalhoz, megtudni a kívánt címet. A másik híreddel igazán örömmre szolgáltál. — **Sziklay Ilonka.** Mondhatom valóban, hogy épp oly nemesen mint kellemesen töltöd az idődet. — **Bukó testv.** A 2-ik számot némi változással közlöm. — **Cs. I.** Majd szederszedés idején. Köszönet. — **Kövesdy Aranka.** Kérdésedre magában a »Balaton«-feladványban megtalálod a választ, mert ott világosan ki van mondva, hogy az új szókat azokból a betűkből kell alkotni, amelyek a »Balaton«-ban előfordulnak. Hosszu *á* és *ó* nem fordul benne elő, tehát nem használható; az olyan szó, melyben ezeket a betűket is alkalmaznád, nem számítana, valamint az idegen szó vagy név sem. — **Több levélről a jövő számban.**

Levelezést

őhajt folytatni:

Vadas Zoltán (Selmeczbánya) Kemény Bélával, Botka Andor és öcsse (Zala-Egerszeg) Hecht Margittal és Piroskával, Busay Gizike és Irénke — Viczián Etelkével (Tápió-Szelén.) Szilágyi Evike — Schödl Miczikével.